

Valget i Italien: En aftale om Glass-Steagall kunne føre til en solid regering

Af Liliana Gorini, forkvinde for Movisol (LaRouche-bevægelsen i Italien).

7. marts., 2018 – Resultaterne af parlamentsvalgene i Italien den 4. marts udgør endnu et politisk jordskælv, der beviser, at det gamle paradigme og etablisementet er ude, og befolkningen søger et nyt paradigme. De sande vindere af valgene er Femstjernebevægelsen, med Luigi Di Maio (31 år), som fik 32 % af stemmerne og op til 50 % i Syditalien og blandt de unge, og Lega, med Matteo Salvini, som fik 17 % af stemmerne og kom foran Silvio Berlusconi og overtog lederskabet af højrefløjskoalitionen (der med fire partier har sammenlagt 36 % af stemmerne). Begge resultater var uventet, især, fordi der var en meget stærk kampagne imod både Salvini og Di Maio på vegne af »markederne« og den Europæiske Union, som angreb dem for at være populistiske, og hvor EU-kommissionspræsident Jean-Claude Juncker fra Bruxelles to gange blandede sig i de italienske valg og advarede om den »ikkeoperationsdygtige regering«, som ville komme ud af dem.

De absolutte tabere er Matteo Renzi, tidligere premierminister og leder af det Demokratiske Parti (PD), der gik fra 40 % ved det seneste valg til Europaparlamentet til 19 % af stemmerne, og Silvio Berlusconi, også tidligere premierminister og leder af Forza Italia (82 år), som kun fik 14 %, efter Lega. Både Renzi og Berlusconi havde ført kampagne for et stærkere Europa, og hvor Berlusconi to gange fløj til Bruxelles for at forsikre den Europæiske Union om sin plan om at holde sig til Maastrichttraktaten og adlyde alle ordrer, der kommer derfra,

og med Renzi, der proklamerede en ikkeeksisterende økonomisk genrejsning og angreb Femstjernebevægelsen og Lega som værende »ekstremistiske« pga. deres anti-euroholdninger.

Renzis hovedbekymring, som bankernes mand, var ikke så meget deres holdning til euroen, som blev opblødet i kampagnens sidste uger, men derimod det faktum, at både Femstjernebevægelsen og Lega har Glass-Steagall og en statsbank, hvilket er to af LaRouches Fire Love, i deres valgprogram. Kandidater og ledere af begge partier har fuldt og helt støttet LaRouches forslag, også i et brev til præsident Trump, i hvilket de beder ham holde sit valgløfte om at ophæve Dodd-Frank og genindføre Glass/Steagall-loven, for »ikke alene at gøre Amerika stort, men også hele verden«.

Di Maio og Di Battista, en anden leder af Femstjernebevægelsen, talte åbent om Glass-Steagall i offentlige taler under kampagnen, med Di Battista, der rejste dette forslag på nationalfjernsyn, bedste sendetid, to dage før valget. Mange af de 11 million italienere, der stemte på dem, gjorde det også af denne grund, fordi de væmmedes ved det faktum, at Renzi fandt milliarder af euros til at redde banker, inkl. banker, der var knyttet til hans egen familie, med sit »*decreto salva banche*« (dekret til bankers redning), men investerede meget få eller ingen penge i genopbygningen af de jordskælvshærgede områder, eller i nye jobs, især i Mezzogiorno, hvor arbejdsløsheden er oppe på 20 %. Det samme gælder for Legas vælgere, selv om Salvinis forslag om at standse flygtninge i at komme ind i dette tilfælde også medvirkede til hans sejr. Både Femstjernebevægelsen og Lega krævede en debat om Glass-Steagall i det italienske parlament i marts, 2017, og som blev standset af det Demokratiske Parti, der havde formandsskabet i finanskomiteen, angiveligt som resultat af en aftale mellem Renzi og Merkel, da de mødtes i Firenze i 2015, om at holde Glass-Steagall ude af debatten.

To dage efter valgene blev Renzi tvunget til at gå af som partileder, men han meddelte stadig i en pressekonference, at

han ville »nedlægge veto mod enhver regeringsalliance mellem det Demokratiske Parti og Femstjernebevægelsens ekstremister«, som, på dette tidspunkt, ville være den eneste mulighed for at danne en regering. Uden støtte fra det Demokratiske Parti, som stadig er det næststørste efter Femstjernebevægelsen, vil hverken Di Maio eller Salvini og den højrefløjskoalition, han leder (som tilsammen giver 36 % af stemmerne, fra fire partier, men som stadig er under de 40 %, der kræves af den nye valglov) være i stand til at danne regering.

Renzis linje ses som »selvmorderisk« af mange fra partiet, inkl. Apulias guvernør, Michele Emiliano, der repræsenterer partiets venstrefløj, og som sagde, »Renzi risikerer at fremprovokere en katastrofe og ødelægge PD, hvis han forhindrer partiet i at støtte en Femstjernebevægelsesregering« og ignorerer 11 million italieneres stemme, af hvilke halvdelen kommer fra det Demokratiske Parti. Men det er præcis grunden til, at vælgerne to gange har stemt Renzi ud, i dec. 2016 med folkeafstemningen om hans forslag til ændringer af den italienske forfatning, og igen den 4. marts. Som jeg skrev allerede dengang (i en erklæring med titlen, »Questo è Il Fin di Chi Fa Mal«, »Det her er slutningen på dem, der begår ondskab«); dette er (operaen) Don Juan-princippet i politik; hvis politikerne bliver ved med at ignorere kendsgerningen med fattigdom og arbejdsløshed, ikke viser nogen empati for befolkningens vanskeligheder, så vil naturlig lov (som det udtrykkes i Mozarts opera af Kommandanten) straffe dem. De kan forsøge at give russerne skylden, som Hillary Clinton gjorde, og nogle forsøgte også i Italien og påberåbte en ikkeeksisterende indblanding i de italienske valg fra de russiske trolde; men fejlen er udelukkende deres egen.

Men, hvis Femstjernebevægelsen ønsker at være en troværdig regeringsstyrke, så må den droppe sin modstand mod store infrastrukturprojekter. I realiteten er det kun gennem en stor infrastrukturplan for Mezzogiorno, inkl. broen over Messinastrædet mellem Italien og Sicilien, en opgradering af

jernbanenettet til moderne højhastighedskapacitet, en opgradering af havne, energiproduktion med høj energigennemstrømningstæthed, osv., at en genrejsning af den italienske økonomi er mulig, med jobskabelse og øget produktivitet.

Roosevelts Glass/Steagall-lov, som Femstjernebevægelsen inkluderer i sit program, var en del af en New Deal, baseret på præcis den form for store infrastrukturprojekter, som Femstjerne hidtil har været imod. For eksempel var Golden Gate Broen, hvis konstruktion blev promoveret af den italienske borgmester for San Francisco, ét af de mange sådanne New Deal-infrastrukturprojekter, hvis ækvivalent i dag ville være Messinabroen.

Mange iagttagere frygter nu en økonomisk krig mod Italien, som en hævn for valget, og som blev startet af Juncker, eftersom hans erklæringer inden valget ikke fremprovokerede et kollaps af italienske statsobligationer. Moody's advarede i dag om, at, med mindre den nye regering holder sig til de såkaldte »reformer« (nedskæringer, sænkning af lønninger og pensioner som i Grækenland), vil »markederne« (alias, spekulanter) snart reagere.

Movisol, LaRouche-bevægelsen i Italien, responderer til disse trusler med LaRouches Fire Love, som var i centrum for vore egne valgkampagner i Italien, med meget gode responser fra mange kandidater: Med Glass-Steagall kan Italien forebygge sådanne spekulative angreb og tildele realøkonomien resurser, begyndende med de bydende nødvendige infrastrukturprojekter, såsom genopbygningen af de jordskælvsramte områder og med den Maritime Silkevej, som blev støttet af Paolo Gentilonis italienske regering, der vil forblive ved magten til efter påske, hvor rådslagninger om en ny regering vil begynde. Movisol er den eneste styrke i Italien, der kan samle alle partier, på trods af deres uoverensstemmelser, omkring dette fempunktsprogram: LaRouches Fire Love og den Nye Silkevej. En regering kan og må dannes på basis af dette program, og kun på

basis af dette program.

Foto: Leder af Movisol og mangeårig samarbejdspartner til Lyndon og Helga LaRouche, Liliana Gorini, taler for en konference i Alba, Piemonte, nov., 2016.